

DIAKONI

Kärlekens språk

En sammanställning av de idésamtal som skedde under de fyra distriktslördagar som hösten 2009 genomfördes i Mellansvenska distriktet samt några artiklar ur temanummer av distriktstidningen UTmaning nr 7

Diakoni – kärlekens språk

Samtalsunderlag vid distriktslördag 27/9 -08 Betlehemskyrkan Sundsvall
Anki Mårtensson, diakon Örnsköldsvik

Min tanke med detta är att ge bilder och modeller för hur man kan tänka, inte att jag har facit.

Vi har ett påståande att utgå ifrån: Diakoni – kärlekens språk.

Vad har vi för olika språk?

Verbalt – inte alltid lätt att förstå.

Bilder, symboler – en bild säger mer än 1000 ord.

Kroppsspråk – visar vad vi känner.

Är diakoni kyrkans kroppsspråk?

Är det därför diakonin inte värderas så högt? Ordet sätts främst.

Jag tror att jag har en väldigt vid syn på vad diakoni är. Den synen delas nog inte av alla. Jag tror att diakonin berör hela livet, alla människor. Det är inte så att vissa människor ska hjälpa andra. Vi är människor allesammans som behöver varandra. Sedan finns det speciella behov och speciella situationer där det behövs utbildade och erfarna människor för att kunna hjälpa på rätt sätt.

När jag tänker på mig själv som kristen människa och diakon, så tänker jag att jag har mina gåvor, jag kan inte allt, och jag ska inte göra allt. Min uppgift och kallelse, liksom allas uppgift och kallelse, är att vara den jag är och använda de resurser jag fått.

Det får se olika ut i olika perioder av livet. För mig har det inneburit att arbetsuppgifterna har haft olika inriktning. Men grunden har hela tiden varit den samma: En längtan och vilja att finnas till för andra i samtal och stöd på olika sätt.

2.

Citat om diakoni - plockade lite här och där

Diakoni = allt det vi gör i kyrkan innan vi har sagt nå't.
(Okänd)

Delaktighet – ta del av, dela, delta
Inlevelse – empati, leva nära, känna
Avdramatisering – våga vara nära
Kontinuitet – tålamod och uthållighet
Omsorg – som är fysiskt förpliktande
Närhet – i tiden och rummet
Innovation – diakonalt nytänkande
(Rudi Josefsson)

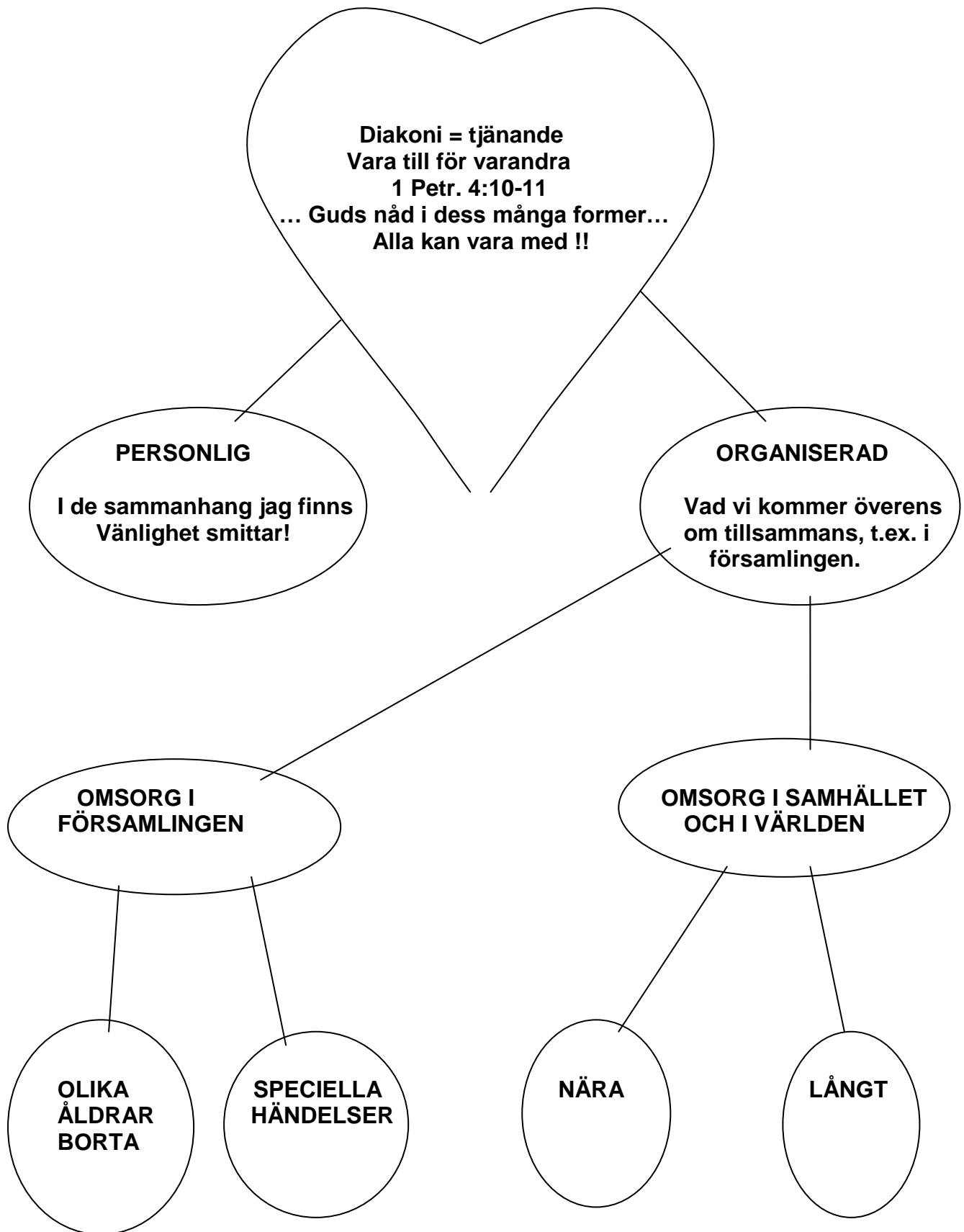
Bön av Moder Teresa:
Gud, gör så att jag gör små ting
med stor kärlek.

□ □ □

Arbete som görs i kärlek är alltid
ett sätt att komma närmare Gud.
(Moder Teresa)

”Diakonin lever där behov mättas.”
(Anki Mårtensson)

Skiss som underlag för samtal av DIAKONI – KÄRLEKENS SPRÅK

3.

Ytterligare en tankemodell: Diakonins bord

Soffbordet – det vardagliga samtalet, människa och människa emellan

Katedern eller **Skrivbordet** (det har jag kommit på nu efteråt) – undervisning, forskning, utbildning, tankearbete och författande. Grundfråga: Hur gjorde Jesus?

Nattvardsbordet – upprättelse, utrustande, Kristusgemenskap.

Köksbordet – delande, rättvisa, solidaritet.

Campingbordet – sätts upp där det behövs: på torget, i skolan, sjukvården, fängelset m.m.

4.

Något av det vi gör i Örnköldsvik just nu.

Vi inbjuder till studiecirkel och kurser. I våras hade vi drygt 60 deltagare (flera är med i flera aktiviteter). Ca. 50 av dessa är ännu inte församlingsmedlemmar. Jag uppfattar det som att de vill vara med i någon aktivitet för att ha något meningsfullt att göra och för att träffa andra. Många gånger har vi fått höra att de är så glada för den här gemenskapen. Någon sa: "Inte visste jag att det fanns något så 'nt här!"

Vi fikar tillsammans på förmiddagen och det är ofta så att samtalet kommer in på livs- och trosfrågor.

På ytan ser det kanske ut som att de flesta har ett välordnat och bra liv, men innanför finns det hos oss alla sådant som skaver. Det finns relationsproblem, missbruk, psykisk ohälsa, andra sjukdomar, tragiska erfarenheter m.m. Kan vi finnas till för varandra där är det en god sak tycker jag.

Församlingen har under lång tid också haft hjärta för utvecklingsstörda vuxna. Vi träffas en gång i månaden och gör olika saker. Vi sjunger mycket.

Andakter på äldreboende är också en prioriterad sak. Eftersom vi för tillfället har några som vill och kan vara med och sjunga och spela.

Det mest diakonala jag gjort under senast tiden (om man nu kan säga så) det är att ha varit med och varit ledare i en mobiltelefonträningskurs. Det har varit härligt att se 80-åriga damers självförtroende växa. Jag kan!!

Anki Mårtensson, diakon i Örnköldsvik

Diakoni - kärlekens språk!

Distriktssöndag 28/9 -08 i Odenslundskyrkan Östersund

Helen Bergman Persson, diakon i Brunflo

Reflektioner om diakoni

Ordet diakoni är grekiska och betyder tjänst. När vi i nya testamentet läser tjänst eller tjänare är grundordet diakonia.

Jesus har fått många olika titlar, en som han gav sig själv var tjänare, diakon. Så **när jag tänker diakon, diakoni så är det utifrån Jesus**. Han var som jag ser det den store diakonen, han hade ett tjänande, **diakonalt förhållningssätt**.

Han älskade människorna och mötte dem med ren kärlek. **Han trodde på den han mötte**, och gav den personen tillbaka tron på sig själv, sin självkänsla, sin inre styrka. Det ledde i sin tur till att de tog tag i sina liv.

Och det spelade ingen roll vem han mötte, det var bl.a. tjuvar, sjuka, utstötta, prostituerade. Vi vet att väldigt många var de som ingen annan ville veta av.

Göteborgs Räddningsmission ger ut en skrift om sitt arbete som heter **"Möten i Ögonhöjd."** Och det var precis så som Jesus gjorde, mötte i ögonhöjd, precis där människorna var, på samma nivå, människor emellan. Då hände något! Eller hur!? Ingen gick oberörd från ett möte med Jesus!

Han **värderade inga människor och inga problem**. Ibland behövdes mat, kläder, upprättelse, tillrättavisning. Ingen, eller ingenting var för litet eller för stort att komma med. Han hjälpte där det behövdes som mest.

Han lär människorna då, och oss idag förstå att **vi är en helhet som människor**. Vi är kropp, själ och ande och alla delar behöver sitt för att vi ska kunna vara hela. Det var grunden för hans förhållningssätt.

Han var rak och ärlig. Han **hycklade inte med orden, men han moraliserade heller inte**. Han levde med i det samhälle han befann sig i. Han såg och förstod hur människorna hade det. Han förstod vad de behövde. Han var en medmänniska bland andra, men ändå så mycket mer.

Jag tänker att **diakoni handlar om medmänsklig kärlek, om att sprida Jesu budskap i handlig. Omsorg om vår nästa**.

Jag tänker också att det handlar om att **lyfta blicken och se och höra** vad som sker runt omkring mig. I trappuppgången, på jobbet, i församlingen, bland vänner, ja, i mitt sammanhang.

Att se och lyssna till den jag möter, i ögonhöjd. Det handlar om mitt förhållningssätt.

Lyhördhet, bemötande och ömsesidig respekt. "Hur jag är och hur jag gör blir viktigare än vad jag gör." har någon sagt.

Jag tänker att vara tjänare, diakon också handlar om **sårbarhet**, om **frimodighet** och om **mod**.

Sårbarhet; att jag inte behöver dölja mina egna begränsningar och kan se att det kan vara en tillgång i mötet med mina medmänniskor. Jag behöver inte vara en Bamse, starkast i världen. Att inte visa sig som en supermänniska, alltid frisk, jämnt glad, from, utan bara en vanlig människa med dåliga dagar, tror jag ger dig trovärdighet inför den du möter.

Frimodighet; att tro att jag kan användas för tjänst. Att agera som medmänniska. Att jag med mig och mina gåvor, med kraft från Jesus, faktiskt kan få vara Hens utsträckta händer för någon. Inte förminska oss själva, ta till jantelagen. För då tänker jag att vi också förminska Gud.

Mod; att våga följa min magkänsla. Att en tanke en känsla, det du ser eller hör gör att du handlar. Se, bedöma, handla!

Vi vet att det finns något vi kallar **"det allmänna prästadömet"**. Det att vi alla är präster, har direkt tillträde till Gud och är kallade att möta vår nästa med evangelium.

(Teologerna får rätta mig om jag har fel!) Vi kan alla med våra unika gåvor bidra till evangelisation.

Men det finns också **"det allmänna diakonater"**. Det att vi alla äre kallade att vara tjänare, diakoner. Vi kan alla med våra unika gåvor vara tjänare.

"Den som vill ta sin tro på allvar måste visa i tro och handling att Jesus Kristus lever!" sa Luther.

Vi är **alla bemyndigade** att i ord och handling vara Guds utsträckta händer i vår omgivning!

Då kan det också ske att ibland får jag vara givare och ibland mottagare av omsorg. **Vi ska inte, jag säger ska och inte bör, bara ge ut**, för då tar vi slut. Jesus gick ofta för sig själv för att hämta in, tanka. Han bad om nya krafter, hos livets källa. Att inte tanka gör oss lätt desorienterade, vi får svårt att känna empati, lyhördheten avtar, vi kanske t.o.m. blir irriterade när någon vill ha vår hjälp.

Orden och handlingen ser så olika ut för var och en av oss. Om vi skulle ta en runda här så skulle vi säkert få många intressanta berättelser om hur vi har fått stå till tjänst för andra. Och lika många idéer om vad vi skulle kunna göra.

Men ibland kan det vara lätt att få kramp och tänka, - Jag kan inte, -J ag orkar inte, - Det finns så mycket att göra så jag vet inte var jag ska börja eller - Det är ingen idé. Ja, så är det. Men varje liten sak som görs är gott nog. Allt som görs i kärlek sprider lite av Kristusdoften på vår jord!

Jag har ett ordspråk i min kalender som jag ofta brukar titta på;

"Gud kallar inte människor som är kvalificerade. Han kallar människor som är villiga och så utrustar han dem". Av Richard Parker.

Nu får pastorerna här ursäkta, men det här citatet fick jag faktiskt från en pastor nyligen.

Det är den helige Franciscus som verkade på 1200-talet och levde genom att tjäna så här; **"Predika alltid, om så krävs, använd ord!"**

Två ord som ofta nämns för att **beskriva diakoni är barmhärtighet och solidaritet**. Barmhärtighet; kärlek uttryckt i handling. Solidaritet; känsla av samhörighet med, och beredvillighet att stödja och hjälpa andra människor.

Om kyrkan, d.v.s. vi som finns i den ska vara trovärdiga behöver vi göra som vi säger.

Bön av Franciscus av Assisi

Herre, gör mig till ett redskap för Din
Frid

Hjälp mig att bringa Kärlek där hatet
gror

Tro där tvivlet råder

Hopp där förtvivlan härskar

Hjälp mig

Att skänka förlåtelse, där oföränt begås

Att skapa endrätt, där oenighet söndrar

Att sprida ljus, där mörkret råder

Och bringa glädje, där sorgen bor.

MÅSTARE, hjälp mig söka

Inte så mycket att bli tröstad

Som att trösta

Inte så mycket att bli förstådd

Som att förstå

Inte så mycket att bli älskad

Som att älska

Ty det är genom att ge som vi får ta
emot

Genom att förlåta som vi få förlåtelse

Genom att mista våra liv som vi vinner
det

Det är genom döden

Vi uppstår till

Det Eviga Livet.

Diakonalt arbete - att lyssna med hjärtat.

Bidrag vid Distriktssöndag i Odenslundskyrkan Östersund

Jarmo Nykyri, diakonassistent i Härnösand.

Behovet för många människor idag har börjat handla om att ge sig tid för tystnad och eftertanke. Då handlar det inte om lyx utan att det inre livet ska överleva. När stress och brus är det som omger mig så tvingas jag att leva på ytan. Kortsiktiga beslut, en känsla av att bli blivit avskuren från livet, svårighet att känna närhet och att ständigt vara i konkurens med andra avskiljer oss från vår egen kärna och destination. Förr eller senare kommer smärtan av att vara skapad till samhörighet men inte kunna uppleva den börja driva människor att söka sin djupaste tillhörighet. Tiden jag upplever idag är att många har kommit till smärtpunkten och söker en annan väg än det gamla invanda.

Att leva under stress och att ständigt vara under press gör att vi måste skydda oss. I viss mån handlar det om att "stänga av". Kroppen skyddar hjärtat när den vi upplever oss hotade, hela den fysiska delen av oss förminskas, vi drar ihop oss. Människor i det tillståndet är inte mottaglig för ny information, de har fullt upp med att skydda sig och sitt inre. Vägen till möten går genom att erbjuda sammanhang som inte kräver att något ska uppnås. Att bli hörd och accepterad är det första steget till vila, både fysiskt och psykiskt. Utan att värdera vår historia som bra eller dålig kan vi börja acceptera det som varit. Utan pekpinnar eller moraliserande så växer vänskapen och medkänslan för varandra blir en plats där växandet blir möjligt. Nu kan flykten börja stilla sig. Kanske finns det en plats för mig i gemenskap. De stora livsfrågorna är en del av oss människor, de kan få utrymme när jag inte ständigt är i fiendskap mot mig själv. När jag möter oaser i tillvaron som präglas av tystnad och stillhet så går tilltalet till djupet av mig – Du är älskad, du är önskad och bejakad. En stilla viskning som hörs när bruset lagt sig.

Tack och lov behöver vi inte skapa kärleken eller stillheten. Vi är av kärleken och glädjen. Kärleksförbundet har aldrig klippts av. Den kan i perioder kännas avlägsen men vi har vår plats kvar. Vad vi än har med oss i bagaget så kan vi aldrig komma bort från vår djupaste sanning. Du är älskad. Kanske är det den djupaste smärta vi bär på – tron på att kanske blivit avskuren.

Att lära sig att lyssna är en av de stora gåvorna vi fått med oss att utveckla. Att lyssna utan att värdera människors livsberättelser utvecklar medkänslan och fördjupar varandet. Lyssnandet på tystnaden mellan orden, lyssnandet av ett andetag och en suck gör oss närvarande i ögonblicket. Lyssnandet öppnar vägen till det stora mysteriets djup.

Vi har i Härnösand satsat på Andrum grupper och stillhetens vägar.

Andrum grupperna är en mindre grupp av människor där vi försöker att skapa ett utrymme för att få vara där vi är i livet. Vissa kommer för att de känner sig ensamma, andra har ont i sina kroppar eller känner att självkänslan inte riktigt finns där. I annonsen stod "söker du stillheten inom dig". Vi börjar alltid med att var och en får berätta om vad som är närmast hjärtat just nu. Alla får utrymme att dela sin historia utan att riskera att bli avbruten av någon annan. Vi kommer inte med goda råd när någon delar utan var och en får ha sin historia. När delnings rundan är klar så plockar vi något ämne som varit aktuell får fler i gruppen. Det kan ibland handla om att sätta gränser, relationer, döden, att känna sig utanför, smärta m.m. Där kan vi alla gå in med vår erfarenhet från våra egna liv. Ibland sjunger vi tillsammans om det inte är

något särskilt som har dykt upp. Vi fikar naturligtvis och efter det så har vi någon övning i avspänning, kroppsmedvetenhet meditation.

Min erfarenhet är att alla vill berätta om hur de haft det i livet. För en del är det ovant men när tilliten till gruppen infunnit sig så blir det en oas i livet där man kan få plats med den man är. Efter hand när historien blivit berättad så stillar sig den första ivern att berätta. Livsfrågor som handlar om tro, Gud och Jesus blir det som börjar ta form. Jag berättar om min tro på Jesus Kristus och lämnar det öppet att närma sig det eller ej. Den kristna identiteten väcks hos några och nya vägar öppnar sig.

Jag upplever arbetet som oerhört spännande och en stor glädje. Att få ta del av människors liv på ett djupare plan är något ovärderligt. Känsla av gemenskap och medkänsla helar gamla sår där tilliten blivit sargat.

Det andliga sökandet kan inte kvävas, det tar nya former när det gamla inte fungerar. Jag upplever i arbetet med kristen djupmeditation att många icke kyrkvana söker sig till den formen. Där blir man inte fylld med information utan får ett enkelt citat att sitta inför. Tystnaden och tilltalet till kärleken ger en riktning som upprättar och leder oss till insidan av våra liv. Jag tror många upplever en oas i allt brus där vilan består i att få sola sig en stund i Guds kärlek.

Det här en del av arbetet i Härnösand som jag ville dela med mig av. Jag får stanna här så länge, annars blir det alldeles för långt.

Allt gott till dig
Hälsningar Jarmo

Diakoni – Kärlekens språk

Bidrag i Distriktslördag i Betlehemskyrkan Gävle 8/11 -08

Kerstin Renöfält, diakon Arbrå och Skog

Min väg till att bli Diakon har varit lång. Den började för kanske 20 år sedan. Det har jag förstått nu, när jag är färdig Diakon och tittar tillbaka på mitt liv.

Mitt eget liv har gjort att jag har fått mer kontakt med mig själv och därigenom med en visshet av att Gud lever inom mig, så totalt. Något har de senaste åren drivit mig att mer tydligt vilja ge mitt liv i tjänst åt Gud. En vilja att Gud ska göra bruk av mig och de gåvor jag har, på ett mer konkret sätt än tidigare. Jag har funderat mycket över ordet kallelse och har testat mina funderingar både hos mig själv och hos andra. Jag har fått positiv bekräftelse på det och har till slut vågat använda det ordet. Det känns stort, men jag har känt och känner en stark kallelse att vara Diakon. Jag har ännu inget jobb, men jag vill följa Jesus, finnas för människor som behöver mig och jag tror att jag blir sänd dit, där jag ska vara.

Diakoni är ett vackert ord och som traditionellt betyder Att Tjäna. På kyrkomötet i Göteborg var det en fantastisk känsla att under ordinationen stå inför 5000 människor som tillsammans representerade tre olika samfund Det var stort att bli utsänd av dessa just för att Tjäna.

Att vara Diakon handlar om att stå på de förtrycktas och utsattas sida, att ge gemenskap och omsorg. Detta ska genomsyras av att jag är bärare av Guds kärlek. I vår tid och i vårt samhälle finns många ensamma och utsatta människor. Det krävs mycket av oss människor idag. Vi ska klara av att välja, att pressa in mycket saker på liten tid, att agera snabbt etc. Diakoni innebär att erbjuda en motvikt mot allt detta. Att skapa miljöer och gemenskap dit människor får komma för att vila, uppleva gemenskap, söka sitt inre och söka Gud. Alla vi människor har stora behov av att bli sedda och bekräftade. Det är så vi växer.

Vi har gåvor att förvalta, men många människor har svårt att hitta dessa. Många människor har av olika anledningar svårt att hitta sitt unika Jag. Jag tror att vårt unika Jag kan fylla oss med känslan av att leva och inte bara överleva. Det kan också ge oss känslan av att vi inte är här på jorden bara av en slump, utan att det finns en mening med våra liv. Hittar vi oss själva och Guds mening med våra liv, då utvecklas ingen maktkamp och revirtänkande. Då tror jag att vi kan få en bättre värld. Diakonins uppgift är att försöka se, bekräfta, stödja och lyssna på människor. Att hjälpa människor att hitta sig själva. Återigen, vi måste vara en motvikt mot det samhälle där så mycket fattas idag.

Diakoni handlar mycket om att hjälpa människor på det personliga planet, men det handlar också om att arbeta för rättvisa strukturer i vårt samhälle, i vår värld. Vi kristna måste agera när människor kränks och vi måste synas i världen. Vi får inte bara vara tysta. Det kristna budskapet är inte tyst!

Den kristna församlingen är en enda kropp. Men ingen lem i kroppen är lik den andra. Vi är kallade till att vara olika. Vi har ett uppdrag till att verka för Kristi kärlek utifrån mångfald och för mångfald.

Jag tror att en stor diakonal uppgift idag är att fokusera på det goda, som trots allt finns i världen. Detta kan ge människor hopp i en trasig värld och en visshet om att det finns en kärlek som övervinner allt – Jesu Kristi kärlek.

Det finns inget ”vi och dom”. Alla är vi människor med samma basala behov av kärlek och bekräftelse. Ibland kan det vara en hårfin skillnad mellan vilka utav oss som för stunden behöver diakonal omsorg. Givetvis är många människor mer utsatta än andra, men vi är ändå en helhet som människor.

Att vara hel människa är att våga visa både glädje och sorg. Att våga be om hjälp när vi inte själv orkar och att våga dansa den glädjefyllda dansen när glädjen bubblar över. Detta är diakoni som jag ser den – Kärlekens språk.

Kerstin Renöfält

Diakoni och livsnära smågrupper

Seminarium under Distriktslördag Betlehemskyrkan Gävle 19/11 -08

Kerstin Renöfält

Kan det vara så att Diakoni är en del av den Livsnära smågruppen och den Livsnära smågruppen en del av Diakonin?

Ja, i allra högsta grad, tycker jag. Diakoni betyder Tjänst och Att Tjäna. I den livsnära gruppen möts människor för att dela sina liv och sin tro med varandra. Jag tror att det idag finns stora behov hos oss att få dela våra liv med någon som lyssnar. Någon som inte bara hör, utan också lyssnar, på ett djupt, engagerande och ärligt plan. Jag tror att det finns stora behov hos människor att mötas på ett vardagligt, men innerligt sätt, för att hitta en väg till Gud eller för att få fördjupa den väg man redan är inne på.

I den livsnära gruppen tjänar man varandra genom att lyssna, stödja och hjälpa varandra till en djupare tro på Gud och till en djupare förankring i sig själv. Berättelsen, lyssnandet, bibelläsningen, bönen och samtalen är en del av denna process av fördjupning.

I den livsnära gruppen tjänar man varandra, och jag tror att det leder vidare till att vilja tjäna även på andra håll. Blir man själv tjänad och sedd, då blir man trygg och ser sina medmänniskor med nya ögon. Det goda föder det goda.

Den livsnära gruppen tjänar i det lilla sammanhanget men den kan också vara ett led i tjänandet i de större sammanhangen. Om vi ser den lilla gruppen som en mötesplats i vår tid, då kan den vara en länk till Gud, till oss själva och till varandra. Dörren till gruppen bör alltid vara öppen och inbjudan till människor måste vara tydlig och ständig. Gruppen förändras med människor som kommer till. Det är en spännande process och visar tydligt på att varje människa är unik.

I våra församlingar tror jag att vi behöver lära oss att den öppet inbjudande, livsnära gruppen är en rik källa till evangelisation. Den är inte sluten, utan öppet tjänande i en tid när vi längtar efter värme, gemenskap och ett meningsfullt liv.

Den livsnära gruppen utmanar oss i församlingen att se att vårt uppdrag från Gud kan ha många och nya ansikten. Gud välsigne er i smågruppsarbetet!

Kerstin Renöfält

Livsnära smågrupper i din församling

Genom ett samarbete med Bilda erbjuder distriktet från hösten -09 din församling att få inspiration och stöd för att bilda livsnära smågrupper. Några med god erfarenhet av smågruppsarbete; Kerstin Renöfält, Katarina Linderborg Ockelbo, Andreas Löwkvist Gävle kommer att stå till förfogande för att möta församlingen och hjälpa till i arbetet med att hitta en modell för smågrupperna som passar i varje församling. Stödet innebär också kurser för smågruppsledare och att följa och uppmuntra dessa ledare i deras uppgift.

Diakoni – kärlekens språk

Bidrag vid Distriktslördag Betlehemskyrkan Gävle 19/11 -08

Birgitta Persson, diakon i Kanalkyrkan Sandviken

Varför blev jag diakon?

Jag ville göra något för Gud och människor, och då blev det diakoni.

Jag har alltid varit intresserad av människor och valde en sådan yrkesinriktning.

Jag blev förskollärare för att jag är intresserad av människans utveckling och vad det är som formar och utvecklar en människas liv.

Som förskollärare arbetade jag i 7-8 år inom en kommunal förskola. Jag hade under den tiden blivit kristen och engagerade mig i SMU:s och församlingens arbete. Det kom att betyda mer och mer för mig. Jag hamnade i en konflikt. Jag ville förmedla min tro till människor men som förskollärare på en kommunal förskola kunde jag inte arbeta som jag önskade – på en kristen grund.

Jag funderade mycket på det. En dag såg jag i en tidning en annons om Svenska Kyrkans diakonutbildning. Jag hade aldrig träffat en diakon, men något i annonsen om utbildningen väckte mitt intresse. Jag funderade och samtalande med min pastor om detta. Han förmedlade en kontakt med en diakon inom Missionskyrkan. Det väckte frågor om detta med att vara diakon passade mig. Jag ville pröva att arbeta i församling för att se om jag trivdes med det och blev SMU ettåring innan jag sökte diakonutbildningen .

1984 blev jag diakon i Missionskyrkan.

Vad betyder diakoni för mig?

Diakoni är den kristna kärlekens språk. Guds kärlek som tar sig uttryck bland människor i dag. Den kan ta sig många uttryck eftersom det är människors behov som styr.

Jesus är min förebild, han såg människorna och brydde sig om dem på olika sätt – han var inte oberörd för människors nöd. Jesus hade omsorg om de hungriga, rädda, sjuka, ensamma ...

Diakoni kan ta sig uttryck enskilt eller i grupp. För mig betyder diakoni olika beroende på var man bor och var man arbetar och hur min inriktning är som människa, vilka redskap jag har i min hand. (eller möjligheter).

Diakonin utgår från min längtan att göra något gott för Gud och människor - för Guds rike bland oss.

För mig som diakon i Kanalkyrkan betyder diakonalt arbete:

- 1) Organisera "mitt-på-dagenträffar" varje onsdag för daglediga personer. En kommitté till hjälp
- 2) Andaktsstunder på Äldreboenden och andra institutioner i kommunen. (sånggrupp är med)
- 3)Organisera besökstjänst bland församlingens medlemmar och kyrkskjuts. (fyra st. grupper)
- 4)Egen besökstjänst bland människor på Äldreboenden, ensamma och sjuka som bor hemma och de som mist en anhörig.
- 5)Språkcafé varje tisdag em. då karener från Burma kan komma och träna tala svenska, sjunga, baka eller laga mat i gemenskap med svenskar i kyrkan.
- 6) Sommarutflykter för de som är kvar i stan på sommaren.
- 7) Möta människor på kyrktorget, promenadgäster m.fl, och de som vill bara vill tala med mig.
- 8) Medverka i samlingar och gudstjänster i Kanalkyrkan
- 9)Uppvaktningar bland församlingens medlemmar och julblommor

Nya behov jag ser idag:

Arbetsliv-arbetslöshet - människor som kommer i kläm. Opinionsbildande.

Barn-ungdomar-familjer

Samverkan med Socialtjänst, B VC, Öppna Förskolan, Kvinnojour, Polis, Hemtjänst, Sjukvård m.fl. För att möta människors behov i dag.

Främja gemenskap och dialog mellan människor t.ex. vuxendialoggrupper och öppen verksamhet såsom "mitt-på-dagen-träffar" och kyrktorgskaffe.

Diakonin behöver utmana, reflektera och ibland förändras för att passa nya behov.

Kärleken ser hela tiden nya behov!

Språkcaféet i Kanalkyrkan

Varje tisdag eftermiddag mellan klockan 14.00 - 16.00 har vi språkcafé i Kanalkyrkan.

Den dagen är bra eftersom de burmeser som läser svenska för invandrare (SFI) är lediga på tisdag eftermiddagar.

På språkcaféet tränar vi svenska, sjunger, bakar eller lagar enkel mat tillsammans.

Det är ett slags Öppet Hus där vi träffas för att prata och lära känna varandra.

Under de senaste åren har Sandvikens kommun tagit emot en stor grupp karéener från Burma.

Karéener är en folkgrupp i Burma som diskrimineras, missgynnas av militärregimen.

Det har blivit en flyktingsituation, där man flyr på grund av dålig behandling av regimen.

I Sandviken finns både karéener som är kristna och muslimer. De som är kristna har på grund av att många haft kontakt med baptistsamfundets arbete i Burma och Thailand

dit många karéener flytt, sökt upp kyrkor i Sverige. I Kanalkyrkan har drygt trettio

karéener gått in i församlingen. Men vi har kontakt med fler. Med Språkcaféet vill vi

försöka skapa kontakt och gemenskap mellan karéener och svenskar. På träffarna

brukar det delta mellan 15-25 personer per gång.

Hälsningar Birgitta Persson

Diakon Jesus

- Men jag är mitt ibland er som er tjänare, så sa Jesus. Eftersom det grekiska ordet diakonos betyder tjänare, så ger Jesus sig själv titeln diakon.

- Jesus mötte människorna i ögonhöjd. Han var rak, tuff, hycklade inte, moraliserade inte. Ingen, inget var för litet för honom, ingen gick oberörd från mötet med Jesus.

Det är diakon Helen Bergman Persson i Brunflo som i övertygande bevisföring klargör diakonins både djup och vidd så självklart förankrat i Jesus själv.

”den folksjukdom som är allvarligast är ensamheten”

Under höstens fyra Distriktslördagar har det inbjudits till Idésamtal utifrån ämnet

Distriktsöndag i Östersund

Foto: Lennart Renöfält

”Diakoni – kärlekens språk”. Med hjälp av inledningar från distriktets diakoner har tankarna väckts om diakoni som ett av evangeliets grundspråk. Intentionen har varit att vidga gamla låsta föreställningar om diakoni när kärleken är uppfinningsrik, hittar nya vägar och talar in i vår tids behov?

- Är diakoni kyrkans kroppsspråk? Frågade Anki Mårtensson från Örn-sköldsvik.

Anki visade på det meningsfulla i att som Jesu lärjungar är vi alla diakoner där vi finns. Och samtidigt kunna tala om det vi gemensamt uttrycker som diakoni genom församlingen.

Diakonins bredd kan uttryckas genom

fem bord:

- Nattvardsbordet – upprättelse, utrustande, Kristusgemenskap.

- Köksbordet – diakoni är delande, rättvisa, solidaritet.

- Soffbordet – det vardagliga samtalet människa och människa emellan.

- Campingbordet – sätts upp där det behövs: på torget, i skolan, sjukvården, fängelset m.m.

Katedern – vi kan rustas, få undervisning – Hur gjorde Jesus?

Från Härnösand berättade Jarmo Nykyri hur diakoni blivit att skapa en plats med två grundläggande särdrag;

- där det är stillhet

- där jag kan berätta min historia.

- Vi startade inte i målet Gud eller tro, utan i en plats där man får vara. Då kommer trosfrågorna automatiskt, berättar Jarmo. Jo en grundläggande trossats förmedlade Jarmo från början och genom hela resan:

Du ska veta att du aldrig varit eller är

skild från kärleken.

Jarmo ser det stort att få vara assistent i kärlekens språk. Människor strömmar till som inte har kyrklig bakgrund och Jarmo undrar om det inte är den nya väckelsen.

I Falun medverkade Missionskyrkans nya kyrkosekreterare Olle Alkholm. I sitt föredrag gjorde han följande diagnos av vår tid.

- Den folksjukdom som är allvarligast är ensamheten.

Här finns både den synliga och den osynliga ensamheten. Samtalen förde oss också in på hur vi hittar ett diakonalt förhållningssätt i församlingen så vi genom egen ärlighet och öppenhet inför vår svaghet och kamp kan rasera bilden av präktighet och så sänka trösklarna till

Jarmo Nykäri och Helen Bergman Persson berättar om sina erfarenheter från diakonalt arbete vid distriktsöndagen i Östersund.

Foto: Lennart Renöfält

gemenskap.

Maria Olsson Tierp berättar att hon hade en försvårad bild av att diakoni bara gällde gamla och människor i marginalen. Men för Maria har inriktningen blivit barn och unga. När Maria ordinerades till diakon så lovade hon;

- att stå på de svaga och förtrycktas sida. Och det gäller inte minst barn och unga, något som vi vardagligt utför i SMU.

Vi hjälper unga att bli rakryggade.

Från diakonin i Sandviken delades en uppmanande berättelse om hur mötet med främlingar kan bli något av det roligaste och värdefullaste i församlingen. Karenerna från Burma var baptister. 32 har gått in i församlingen.

-De har en glädje som inte är av denna världen, de ger oss så mycket, säger Ulla Ehrenflod från diakonirådet.

Starkt berättar Kerstin Renöfält om vägen till att förstå kallelsen till att bli diakon och att på årets Göteborgsmöte stå inför 5000 människor och ta emot kyrkans bekräftelse och få inriktningen från ordinationsbrevets betoningar för en diakon;

- Vara bärare av Guds kärlek.

- Arbeta för gemenskap och omsorg.

- Stå på de förtrycktas sida.

I några snabba satser anger Kerstin vad det innebär idag;

- Det handlar om oss, inte vi och dom.

- Vi får inte tveka när vi behövs.

- Vi måste våga säga ifrån.

- Viktigt att bygga rättvisa strukturer.

- Skapa alternativ till stressen.

- Erbjudna gensvar för människors andliga längtan.

- Lära oss mer hur Jesus levde och söka leva så.

- Vara Kristi kropp, med mångfald av gåvor.

Göran Strömner

Sång och Diakoni

- höstens Distriktslördagar får fortsättning

Ingrid Eriksson leder kören i Gävle

Höstens fyra Distriktslördagar (i Östersund var det Distriktsöndag) samlade 130 personer till kortkurser. Tar vi med samarrangemanget med Tre G ungdomshelg i Falun så blir det över 200. Räknar vi in eftermiddagarnas öppna Idésamtal och kvällens gudstjänst så blir förståsskaran större. Sång och Diakoni kan vi säga var huvudbetoningarna i Distriktslördagarna.

Fantastiskt att vara på "turné" med Ingrid Eriksson som körledare. Om sammansättningen av de anmälda sångarna sett

Foto: Göran Strömner

väldigt olika ut så har amatören lika väl som den vane sångaren inspirerats till att våga sjunga ut. Många har smittats av sångglädjen och möjligheten i bredden av sångmaterial. Genom Härnösands folkhögskola finns det nu möjlighet att engagera Ingrid Eriksson i församlingar och regioner till stöd och utveckling av musiklivet. Om inte anmälan till att spela i orkester på distriktslördagarna varit så stor, så har det ändå visat på vilket lyft det är för sången med ett musikkapell med varierande instrument.

Hör av er till distriktet om hur Musikrådet fortsatt kan stödja och utveckla musiken.

Diakonisationsningen i Distriktslördagarna skall naturligtvis ha sin fortsättning i distriktet.

Diakonernas inledande bidrag i Idésamtalen "Diakoni - kärlekens språk" blev en så rik presentation. Vi arbetar nu på att sammanställa det i ett häfte, som kan spridas i församlingarna och på hemsidan. Håll utkik efter det.

Distriktets stöd för Diakoni sker genom vår satsning på barn och unga, kanske vårt största diakonala arbete. Och det sker genom distriktets beslut att stödja och utveckla livsnära smågrupper. Övrigt som kan nämnas från verksamhetsplanen som vi är mitt i;

- Utveckla Skapelsevänlig församling
- Stödja integration och mångfald
- Initiera Kyrka - Samhälle arbete genom stöd till medarbetare.
- Vidareutveckla diakoninätverket i distriktet
- Inbjuda politiskt engagerade till gemensam seminariedag
- Utmana medarbetare att höras i det offentliga rummet.

Hör av dig med tankar om hur distriktet fortsatt kan stödja och utveckla diakoni.

Göran Strömner

Maria Olsson, ungdomsdiakon i Tierp

Foto: Göran Strömner

Diakoni fakta

Diakoni av grekiskans *diakoni'a* = tjänst.

Diakon - av *dia konos* = tjänare

Detta ord översätts med *medhjälpare* i Fil.1:1, 1Tim.3:8

Ordet diakoni används för ett förhållningssätt, med Bibelns Jesus som förebild, att stödja och ge upprättelse åt utsatta människor. Traditionellt har diakoni ofta översatts med att tjäna eller hjälpa medmänniskan.

Missionskyrkan ordinerar till två tjänster: pastor och diakon.

Till pastorer och diakoner ordineras kvinnor och män som kallas av Gud och församlingarna att vara Kristi tjänare för att stärka allas tjänst och stärka mångfald och enhet i gemenskapen (ur Missionskyrkans konstitution)

Diakon utbildning - gå in på:

www.ucl.se/folkhogskola/diakonalalinjnen.html

Församlingens väsen och uppdrag kan uttryckas med en triangel med följande sidor:

- Diakonia - tjänst
- Martyria - vittnesbörd
- Kononia - gemenskap

- D** - Delaktighet - ta del av, dela, delta
 - I** - Inlevelse - empati, leva nära, känna
 - A** - Avdramatisering - våga vara nära
 - K** - Kontinuitet - tålmod och uthållighet
 - O** - Omsorg - som är fysiskt förpliktande
 - N** - Närhet - i tiden och rummet
 - I** - Innovation - diakonalt nytänkande
- (Rudi Josefsson)

"Gud, gör så att jag gör små ting med stor kärlek"

(Bön av Moder Teresa)

En kyrka som lever Jesu kärlek

Filip Nadvi

- Vi tror mer på att leva evangeliet än att stå i gathörnen och predika, säger Filip Nadvi. - Vårt fokus är att genom våra handlingar visa människor på Jesu kärlek. Filip Nadvi är regionalt ansvarig för Missionskyrkans Indiska systerkyrkas sociala arbete i Sholapur och en av de som varit med från början i kyrkans (och SMUs) brunnsbörningsprojekt.

”vårt uppdrag är att ta oss an de slagna, de fattiga, de utstötta”

- I Lukas 10 kan vi läsa om hur Jesus berättar en liknelse om den barmhärtige samarien. Både prästen och leviten går förbi den slagne mannen. Kanske ansåg prästen att han hade viktigare uppgifter att sköta och leviten behövde skynda vidare till sin tjänstgöring i templet. Men Samarien tog sig tid. Jesus vill med liknelsen lära oss som kyrka att vårt uppdrag är att ta oss an de slagna, de fattiga, de utstötta. Det här berättar Shekhar Singh, en av ledarna i Hindustani Covenant Church HCC, när han beskriver den teologiska grunden för inriktningen av kyrkans arbete.

Shekhar Singh betonar att i kyrkans soci-

Shekhar Singh

ala arbete har man bytt fokus från att hjälpa genom att ge gåvor av olika slag till att stödja människor i att själva förändra sin situation. ”Empowerment” är ett ord som ofta återkommer och vi möter det också i de lokala projekten. Man vill hjälpa med bevarad värdighet för mottagaren och man vill inte fastna i ett långvarigt stöd. Målsättningen är att arbetet tas över av människorna själva efter några år.

derbart sätt har fört samman det sociala/diakonala engagemanget med den personliga evangelisationen. HCC är en kyrka som växer kraftigt. Jag besökte Indien för 19 år sedan. Då hade kyrkan ca 10 församlingar och ca 1000 medlemmar. Nu har man 109 församlingar med totalt ca 14000 medlemmar. Om vi hade varit i Indien en längre tid så hade vi säkert sett saker vi ställt oss frågande inför. Jag inser att vår systerkyrka

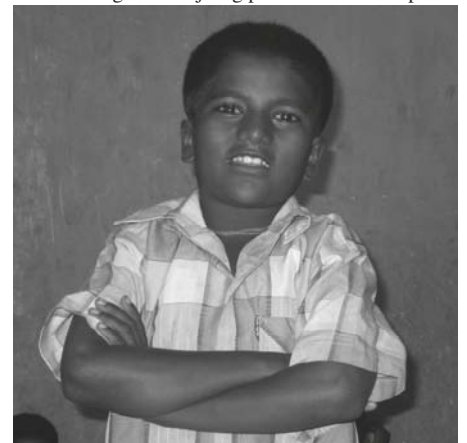

En stolt mamma, i projektet som stöder kvinnor och barn som tvingas försörja sig på att leta bland sopor.

Shekhar Singh menar att vi som kyrka har i uppdrag att leva ut Jesu kärlek även om det inte ger ett påtagligt resultat i form av omvända. ”Jesus gav mat åt 5000, hur många av dessa blev lärjungar? Han botade många sjuka, hur många av dessa följde honom? Jesus gav av sin kärlek även när det inte resulterade i fler lärjungar, det är också vi kallade att göra.”

Vi möter en kyrka som har en enorm tilltro till evangeliet. En tilltro som gör att man går in i stora sociala/diakonala satsningar i övertygelsen att det är Guds vilja och att de frön som sås skall ge frukt. Shekhar Singh berättar att i anslutning till de flesta sociala/diakonala satsningar som kyrkan gör så bildas så småningom en församling. Människor blir intresserade av varför kyrkans folk engagerar sig för de fattiga och marginaliserade. Intresset för den tro som driver kyrkans folk växer, och så får man möjlighet att vittna om sin tro.

Jag fascinerar av hur kyrkan på ett un-

En pojke läser dikter. Han deltar i ett projekt för barn till kvinnor som försörjer sig på att leta bland sopor.

inte är perfekt, men jag är övertygad om att våra systrar och bröder i HCC har mycket att lära oss. Låt oss inspireras och utmanas av en kyrka som tagit viktiga steg i att leva i Jesu efterföljd och som växer så det knakar.

Lennart Renöfalt
Text och foto

Kvinnor som bildat en självhjälpgrupp i en församling. De samlar regelbundet in pengar för att skapa en ekonomisk trygghet och möjlighet att låna pengar.

Det var smittande

Per Broman, Falun, var en av församlingsmentorerna som deltog i studieresan till Indien. Vi ställer några frågor till honom:

Vilket är ditt starkaste intryck från besöket hos HCC?

Deras tolkning av sitt uppdrag och deras kompromisslösa sätt att leva evangeliet. Låt mig också tillägga alla lysande ansikten i självhjälpgrupperna i fattiga byar och slum, som vittnade om ett hopp om ett bättre liv.

Ge något exempel på HCCs diakonala arbete som du särskilt minns.

Jag glömmer inte arbetet med HIV-patienter på sjukhuset i Aurad. Hur man trotsade föreställningen att dessa var oberörbara, lade händerna på dem och förlöste deras ofta fleråriga längtan efter människovärdig behandling. Men hur detta också ledde till misstänksamhet och förtal från omgivningen och att man nu måste arbeta under polisskydd på grund av yttre hot, vilket man gjorde under glädje.

Vad ser du hos HCC som utmanar oss i ett svenskt församlingsperspektiv?

Att möta den nöd som på ett mer diffust sätt finns även i vårt samhälle och att ställa oss den fråga som är central för HCC: "Vad skulle Jesus ha gjort?"

Jag måste också säga att jag överraskades och imponerades av HCC:s breda syn på sitt uppdrag – hela skapelsens upprättelse och ett samhälle i shalom. Jag trodde att det akuta nödhjälpandet skulle vara tillräckligt, men våra vänner hade stora vyer och en stor tro på Guds förmåga. Det var smittande!

Vill ni ha besök?!

Vi som deltog i studieresan till Indien besöker gärna er församling/förening och berättar om denna djärva kyrka och hur den kan smitta oss med sin vision och sitt sätt att arbeta.

Hasse Berglund, Härnösand, 070-585 58 45

Per Broman, Falun, 070-577 69 93

Lennart Renöfält, Marmaverken/Gävle
070-668 57 99

Per Broman, Falun, var en av församlingsmentorerna som deltog i studieresan till Indien. På bilden i samtal med en ung man som flytt från förföljelsena mot kristna i Orissa.